

ศจ.พงศ์ศักดิ์ ปิ่นแก้ว

Pinkawwpongsak@gmail.com

หลังจากที่ได้จบการศึกษาแล้วนั้นไฟแห่งพระวิญญูณบริสุทธิกำลังคุกรุ่น ปรารถนาที่จะรับใช้ด้วยใจอันแรงกล้า (ไฟแรง) แต่ก็ยังไม่รู้ว่าจะเริ่มต้นอย่างไร ที่ไหน ความจริงแล้วคนอังกฤษเขาต้องการที่จะให้เรากลับไปรับใช้ที่บ้านเกิดเมืองนอนของแต่ละคนที่จากมา ก็คล้ายๆ กับคนต่างจังหวัดนั่นแหละเมื่อมีลูกๆ หลานๆ เข้ามาเรียนในเมืองหลวง เมื่อจบแล้วก็ต้องการให้กลับมาพัฒนาบ้านเมืองของตัวเองอะไรทำนองนั้น ที่แรกก็คิดว่าพระเจ้าคงจะให้เรารับใช้อยู่ที่อังกฤษนี่แหละ หาโบสถ์สักแห่งหนึ่งเพื่อเริ่มต้นในการรับใช้ อันที่จริงแล้วในขณะที่เราอยู่ที่นี้ก็ได้ประกาศกับคนไทยในอังกฤษไว้ด้วยเช่นเดียวกัน แล้วลูกๆ ของเราก็ก้าวไปได้ดีทั้งในด้านการศึกษา และกีฬา ไม่ว่าจะเป็นฟุตบอล ซึ่งลูกชายก็เข้าเล่นอยู่ในทีมของโรงเรียนด้วย และกำลังมีทีมของอำเภอเข้ามาติดต่อให้ไปเล่นในทีมด้วย ยิ่งทำให้ไม่อยากจะกลับกันใหญ่เลย (ซึ่งเป็นความหวังของทุกๆ คน) รวมทั้งทีม Chess (หมากรุกอังกฤษ) และได้เป็นแชมป์ของจังหวัดสวอนซี แคว้นเวลส์ (Wales) แล้วด้วย และอะไรๆ อีกหลายอย่าง ส่วนลูกสาวก็กำลังไปได้ด้วยดีเช่นเดียวกัน ก็เลยทำให้เราคิดว่าทุกอย่างมันน่าจะลงตัว อาจจะเปิดกลุ่มคนไทยเล็กๆ สักกลุ่มหนึ่งเริ่มต้นประกาศกับคนไทยอย่างจริงจัง คงจะเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าแน่ทีเดียว (คิดเอง) เพราะทุกอย่างดูมันลงตัวไปหมด อย่างสิว่าในขณะที่ผมเรียนเต็มเวลานั้น ภรรยาของผมก็สามารถทำงานเต็มเวลาได้ด้วยเช่นกัน (กฎหมายเขานุญาต) แต่เธอก็เรียนไปด้วย การทำงานของเธอนั้นคือ เป็นเชฟอยู่ในร้านอาหารแห่งหนึ่งที่ตัวเมืองสวอนซี (Swansea) เป็นร้านอาหารฝรั่งแต่ทำอาหารไทยนะครับ คนอังกฤษชอบทานอาหารไทยมากๆ ขอบอก ดังนั้น สิ่งแรกที่ผมต้องทำก็คือ การไปเป็นผู้ช่วยเชฟให้กับภรรยา แล้วในเวลาเดียวกันก็แสวงหาน้ำพระทัยของพระองค์ไปด้วยโดยที่ไม่รู้เลยว่าจะอยู่ต่อหรือไม่ได้อยู่ ผมเคยบอกแล้วว่าความคิดตามพระองค์นั้นต้องเชื่อฟังพระองค์สุดๆ เพราะเราอยู่ได้ก็พระเจ้าแน่ๆ (เพียงแค่ว่ามีชีวิตอยู่ด้วยความเชื่อ) The just shall live by faith. ถ้าไม่มีพระเจ้าเราจะอยู่ได้อย่างไรเป็นไปไม่ได้แน่นอน

ทุกลมหายใจเข้าออกสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตเราก็คือ การอธิษฐานขอการทรงนำเสมอ อย่างสิว่ามนุษย์เป็นแค่เพียงลมหายใจเข้าออกเท่านั้นเอง สดุดี 144:4

“มนุษย์เหมือนลมหายใจ วันเวลาของเขาเหมือนเงาที่ผ่านไป” จะทำอะไรก็แล้วแต่ต้องขอการทรงนำเสมอ
ทางวิทยาลัยก็ยินดีด้วยแล้วแต่พระเจ้าจะสำแดงอย่างไรของพระองค์ ผมได้เข้าไปลา Mr.Samuel Rees Howells ทายาทของผู้ก่อตั้ง และเป็นเจ้าอธิการ
ก็ได้รับการอวยพรจากท่านด้วยความประทับใจ เราได้ไปเข้าห้องพักใหม่ที่อยู่อีกไกลๆ กับตัวเมือง และหาโบสถ์ที่จะไปนมัสการพระเจ้าด้วย
เป็นช่วงระยะเวลาที่สำคัญมาก (หัวเลี้ยวหัวต่อ) ผมและครอบครัวก้าวต่อไปด้วยแรงศรัทธาอันยิ่งใหญ่ทุกวันอยู่โดยแรงผลักดันแห่งความเชื่อที่มั่นคง
โบสถ์ที่เราไปทำให้เรารู้สึกอบอุ่นเป็นกันเอง ศิษยาภิบาลน่ารักมากเข้าใจคนเอเชียดี ทำให้ผมเป็นอิสระในการนมัสการพระเจ้า
พระวิญญูณเคลื่อนไหวมีพลังสัมผัสได้ถึงการทรงสถิตอยู่ด้วย ลูกๆ ก็ยังคงไปโรงเรียนตามปกติไปรับไปส่งเหมือนเดิม
ในระหว่างนั้นเพื่อนที่เรียนด้วยกันได้ชวนไปเที่ยวที่ไอร์แลนด์เหนือ จึงเป็นโอกาสที่จะได้ไปอีกประเทศหนึ่งที่ไม่เคยไปมาก่อน
เราเชื่อว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่จะให้เราได้ไป เมื่อไปแล้วก็ไม่ผิดหวังบรรยากาศคล้ายกับบ้านเรามากทั้งทุ่งท้องนา
กลิ่นโคลนสาบควายเหมือนได้ไปต่างจังหวัดในประเทศไทยยังงั้นจริงๆ นะ แล้วก็ได้ไปถึงชายแดนของประเทศไอร์แลนด์ด้วย เชื้อใหม่ในขณะที่พักอยู่ที่บ้านดีๆ
ก็มีเฮลิคอปเตอร์มาลงจอดที่หน้าบ้าน แล้วก็มีการถือปืนลงมาเพิ่มเติมเล่นเอาผมและครอบครัวตกใจหมดเลย
แล้วก็ได้รับคำตอบว่าทหารเหล่านั้นลงมาเพื่อตามหากลุ่ม ไอ อาร์ เอ กองทัพสาธารณรัฐไอร์แลนด์
ซึ่งเป็นองค์กรทหารปฏิวัติต่อต้านการปกครองของอังกฤษในประเทศไอร์แลนด์เพื่อเรียกร้องสิทธิเสรีภาพของประเทศตนเองในยุคนั้น
ทุกที่ที่ไปจะต้องมีจุดตรวจเกือบจะทุกจุดที่เดินเดินตีครีบ เราไปพักอยู่ที่นั่นประมาณสองสามอาทิตย์เห็นจะได้ เป็นรางวัลชีวิตครับที่พระเจ้าประทานให้
ในระหว่างทางนั้นเราก็ได้แวะไปในที่ต่างๆ ของอังกฤษด้วย
แล้วก็อดขอบคุณพระเจ้าไม่ได้ทุกครั้งว่านี่คือการอัศจรรย์ของพระองค์ที่ได้มอบให้ด้วยความรักอันยิ่งใหญ่ที่เปรี๊ยะมิได้ จนกระทั่งได้เดินทางกลับมาที่เวลส์
สวนซีกอีกครั้ง เหมือนกลับมาบ้านเลยเพราะเรายู่ที่นั่นห้าปีเต็มๆ คุณเคยกับทุกสิ่ง ถนนหนทาง ผู้คนในละแวกนั้น ร้านค้า สวนสาธารณะ สถานที่ต่างๆ
ถึงขนาดวันไหนไม่ได้บ้านจักรยาน ฝรั่งก็จะถามว่าวันนี้จักรยานไปไหนอะไรทำนองนั้น บ้านจักรยานไปตกหายผู้คนไปมีความสุขจริงๆ ครับที่ได้ติดตามพระเจ้า
ในขณะที่รอว่าจะรับใช้ที่ไหน อย่างไร ก็ต้องไปทำงานที่ร้านอาหารด้วยเพื่อความอยู่รอด เพราะพระองค์ไม่ได้ให้เรามีความเชื่อแต่ไม่ต้องทำอะไร
ไม่ใช่จนกระทั่งความเชื่อก็คือความเชื่อในการหวังใจต่อพระองค์ว่าทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นจริง ดังนั้น เมื่อเราทำอะไรพระเจ้าก็จะอวยพรในสิ่งที่เราทำ
แต่ผมก็ยังติดต่อกับวิทยาลัยอยู่ตลอด ผู้อ่านคงจะไม่ลืมนะครับว่าวิทยาลัยพระคริสตธรรมแห่งเวลส์นี้ เป็นสถานที่ที่พระเจ้าได้ประทานนิมิตให้กับผม
เป็นความผูกพันลึกซึ้งทางใจที่ไม่เคยรู้จัก ไม่เคยเห็น ไม่เคยได้ยิน ไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหนมาก่อน
แต่กลายเป็นว่าเราต้องไปใช้ชีวิตอยู่ด้วยตั้งหลายปีโดยพระคุณของพระเจ้าแท้ๆ ทางวิทยาลัยได้ให้ความเมตตาต่อเราอย่างมากเลยทีเดียว
มีอยู่คืนหนึ่งในขณะที่ผมอธิษฐานอยู่นั้น พระวิญญูณบริสุทธิ์ก็นำผมเข้าไปสู่ความลึกลับในเวลาของพระองค์ ในนิมิตนั้นมีภาพแผนที่โลกปรากฏขึ้นต่อสายตามผม
แล้วก็เสียงหนึ่งบอกว่า “ซีประเทศหนึ่งว่าจะไปประเทศไหน” ในนิมิตนั้นเชื่อผมครับว่าผมซีไปที่ประเทศไหนให้เดาเอาไม่มาเชื่อผมได้ซีไปที่ประเทศไทย
แล้วก็หลุดออกมาจากเวลาของพระองค์ ความรู้สึกเมื่อคิดขึ้นได้ว่าได้ซีไปที่ประเทศไทยก็เสียดาย เพราะอย่างไม่อยากกลับแต่ก็ยังไม่ค่อยเชื่อเท่าไร
(โดยความคิดของตัวเอง) จนกระทั่งทุกอย่างล่องเลยไปก็ไม่ได้สนใจในนิมิตนั้นเท่าไร

วันเวลาผ่านไปเร็วมากเราใช้เวลาที่รอคอยนั้นหนึ่งปีเต็ม จนกระทั่งคืนหนึ่งที่ผมอธิษฐานขอการทรงนำว่าจะก้าวไปในทิศทางไหนต่อ ก็ได้ยินเสียงของพระเจ้าตรัสว่า
“พงศ์ศักดิ์ กลับประเทศไทย” ไปเจอกับคนไทย เมื่อได้ยินเช่นนั้นก็รู้ทันทีว่านิมิตที่เคยซีไว้ในวันนั้นเป็นความจริง
แต่จะกลับเลยก็คงจะเป็นไปไม่ได้ต้องมีเวลาเตรียมตัวเตรียมใจ ถึงอย่างไรเมื่อพระเจ้าตรัสผมก็ต้องทำตามอย่างแน่นอนถ้าจะอยู่ต่อก็คงจะอยู่ไม่ได้
หลังจากที่ได้ยินเสียงพระเจ้าตรัสอย่างนั้นแล้วเราก็ปรึกษากันถึงการที่จะเดินทางกลับ เสียดายก็เสียดายแต่จะทำอย่างไรได้เป็นพระประสงค์ของพระองค์
หลังจากนั้นสิ่งแรกที่ต้องทำก็คือ ต้องกลับมหาวิทยาลัยอีกและขอพักอยู่ในนั้นเพื่อรอคอยเวลาที่เหมาะ แต่เราก็ยังต้องทำงานเพื่อสะสมเงินในการเดินทางกลับ
ส่วนผมก็แบ่งเวลามาช่วยงานของวิทยาลัยเหมือนเดิมคือ ทำงานในส่วนปลูกผักปลูกหญ้าอย่างที่เคยทำมาเป็นความสุขที่ผมชอบมากเมื่อได้อยู่คนเดียวกลางสวนผัก
เป็นเวลาส่วนตัวกับพระเจ้าทำงานไปอธิษฐานไปด้วยที่นั่นจะไม่ค่อยมีแดดจึงไม่ร้อนผมจะแงงหน้าคู่ออกฟ้าเมื่อใช้เวลากับพระเจ้า
ซึ่งทำให้ได้บรรยากาศแล้วก็รู้สึกว่าได้คุยกับพระองค์ บอกกับพระองค์ ระบายกับพระองค์ ร้องทุกข์กับพระองค์ อ้อนวอนกับพระองค์ ซินชมยินดีกับพระองค์
และส่วนมากสิ่งที่ผมร้องทูลขอนั้นก็จะได้รับคำตอบจากพระองค์เสมอๆ เพราะผมสามารถที่จะพูดอะไรก็ได้ ตะโกนอย่างไรก็ได้ ร้องให้อย่างไรก็ได้
ไม่มีใครได้ยินจึงเป็นอิสระเสรีภาพจริงๆ กับพระองค์
ได้สื่อความรู้สึกอย่างแท้จริงให้พระองค์ได้รู้ถึงความรู้สึกที่เผชิญมาหรือได้รับอะไรมาบ้างมอบไว้ให้พระองค์เป็นผู้กระทำแทนเรา
ตลอดระยะเวลาที่ผมใช้เวลาอยู่ที่วิทยาลัยผมจึงมีประสบการณ์เป็นส่วนตัวจริงๆ ในการเรียนรู้ของเรื่องการอธิษฐานอย่างไร สิ่งหนึ่งที่รับนั้นก็คือ
ในขณะที่อธิษฐานเป็นภาษาแปลกๆ จึงรู้ว่าทุกครั้งที่ได้พูดภาษานั้นจะมีการเปลี่ยนแปลงไปในระดับที่สูงขึ้นเลยๆ
และภาษานั้นก็จะเปลี่ยนไปด้วยความรู้สึกที่ลึกลับที่ละชั้น การอธิษฐานเป็นภาษาแปลกๆ ที่จะให้ได้รับคำตอบก็ต้องพูดออกมา
และในขณะที่พูดอยู่ให้ในใจของเราปรารถนาสิ่งใด

ฉบับที่ 3 เพื่อน (Friend)

เขียนโดย Administrator

วันจันทร์ที่ 08 กรกฎาคม 2013 เวลา 13:25 น. -
